

Nivell Bàsic A2

Francès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius.

1.1 Definició de nivell.

El nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responenent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació.

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres

aprenentatges.

- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa.

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar una repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofers: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a

partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*C'est dur, très dur !; Ce n'est pas joli-joli; Elle a crié, mais crié !*; sinònims i antònims (*réserve, timide; beau, magnifique; grand, petit; courageux, lâche*); hipònims i hiperònims (*chat: mammifère; rose: fleur; logement: maison, appartement, studio*); metàfores i metonímies (*blanc comme un linge; rouge comme une tomate; boire un verre, la salle a applaudi*); proformes lèxiques (*C'est la chose que / qui; C'est quelque chose d'étonnant*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*l'Hexagone, Le Pays du Soleil-Levant, La Belle Province*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Cet auteur n'est pas très connu, il vient de publier son premier roman*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu le vois, tu diras à Pierre que j'ai trouvé ses clefs*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Lucas mange une poire, Pierre [mange] une pomme*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*pour commencer; d'abord, en introduction*); per ordenar (*d'abord, ensuite, après; alors, enfin*); per concloure o resumir (*pour conclure; en conclusion*); per acabar (*pour finir*).

- Posicionament de l'emissor (*pour moi; je trouve que; je crois que; je pense que; c'est inutile de*).

- Tractament de la informació: reformulació (*c'est-à-dire; je veux dire*); exemplificació (*par exemple*); introducció de temes (*en ce qui concerne; par rapport à*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*et, puis*); contrastius (*mais cependant*); causatius (*car, parce que, puisque*); consecutius (*donc, par conséquent*); condicionals (*s*); finals (*pour*); temporals (*avant, après, pendant, maintenant, alors*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*C'est clair?; C'est bien ça?; Comment?; Tu comprends / Vous comprenez?*); advertència (*Écoute / Écoutez-moi; Fais attention*); acord (*Oui, c'est ça; Je suis d'accord avec toi / vous; Tout à fait!*); desacord (*Ah non; Pas du tout; Je ne suis pas d'accord avec; C'est faux*); tancament (*Voilà; C'est tout; À bientôt, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.

- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que l'usuari d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes,

contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).

- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
 - Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p.e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p.e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroacció que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroacció que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.

- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroacció que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills, com ara fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu i, de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions

senzilles.

- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals...) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lexicosemàntics.

3.5.1.1 Lèxic i aspectes semàntics.

3.5.1.2 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.3 Famílies lèxiques:

- Antònims del lèxic d'ús freqüent (*gentil, méchant*). Antònims que oposen qualitats i característiques (*grand / petit; aimable / désagréable*).
- Homònims: alguns homònims bàsics (*mer / mère / maire; compte / conte / comte; pain / pin*).
- Sinònims bàsics (*amusant, drôle; parler, discuter*).

3.5.1.4 Paraules compostes i derivades:

- Prefixos: *re-, dé-, in-, -im* (*faire, refaire, défaire; capable, incapable; patient, impatient*).
- Sufixos: per marcar l'origen (*-ien/iene, -ais/aise, -éen/éenne: italien, italienne; islandais, islandaise*); per indicar professió (*-teur/trice, -ien/iene: agriculteur, agricultrice; informaticien, informaticienne*); per indicar botigues i oficis (*-erie, -ier, -er: boucherie, cordonnier, maraîcher*).
- Paraules compostes d'ús freqüent (*après-midi; grand-mère; beau-père, etc.*).

3.5.1.5 Abreviacions, sigles:

- Abreviacions de paraules d'ús freqüent de la vida quotidiana (*prof, appli, ciné, télé, sympa, etc.*).
- Sigles més freqüents (*HLM, SNCF, TGV, OGM, etc.*).

3.5.1.6 Interjeccions i onomatopeies:

- Onomatopeies i interjeccions més corrents (dolor: *Aïe*; silenci: *Chut!*; alleujament: *Ouf!*; fàstic: *Beurk!*; sons i sorolls: *toc, toc, bang, etc.*).

3.5.1.7. Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*nom; depuis; embarrassé; salir, etc.*).

3.5.1.8. Manlleus i mots d'origen estranger, utilitzats en els camps semàntics bàsics (*weekend, tee-shirt, baby-sitter, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 Els determinants.

3.5.2.1.1 Articles: formes i usos.

- Determinats: formes i elidides.
- Indeterminats: article indefinits (formes) i partitiu (formes i elidides).
- Diferència d'ús entre article definit i article indefinit.
- Omissió de l'article: noms propis (*J'ai connu Marie à une fête*).

3.5.2.1.2 Adjectius demostratius: formes i usos.

Alteracions provocades per la fonètica: *ce/cet* (*ce matin / cet ami, cet hotel*); utilització amb les partícules *-ci* i *-là* (*Ce matin-là*).

3.5.2.1.3 Adjectius possessius: formes i usos.

Alteracions provocades per la fonètica (*mon amie; ton adresse*).

3.5.2.1.4 Adjectius interrogatius i exclamatius (*Quelle heure est-il ?; Quel vent !*).

3.5.2.1.5 Quantificadors.

- Els adjectius numerals cardinals (*un garçon, vingt moutons*) i ordinals (*premier étage*).
- Quantitatius (*beaucoup, peu, assez, trop*); indefinits (*plusieurs, tout, aucun, etc.*).

3.5.2.2 El substantiu.

- Tipus de substantius: concrets i abstractes (*la maison, la faim*); comuns i propis (*la fille, Céline*); comptables i in comptables (*un avion, de l'eau*).
- Morfologia del substantiu: gènere (cas especial de dos radicals diferents com: *oncle / tante; frère / soeur*) i nombre (cas dels substantius acabats en -s, -x, -z).
- Concordança.
- Casos especials d'ús freqüent (*le lait, le beurre, la voiture, la couleur, etc.*).

3.5.2.2 Els pronoms.

3.5.2.2.1 Pronoms personals subjecte (i cas del pronom *on*: *tout le monde, quelqu'un, nous*); pronoms tòpics, construccions pronominals: complements directes, complements indirectes, pronoms adverbials *en, y*. Ordre dels pronoms en la frase.

3.5.2.2.2 Relatius: formes simples (*qui, que, où, dont*).

3.5.2.2.3 Interrogatius (*qui, que, quoi, lequel, etc.*).

3.5.2.2.4 Demostratius.

3.5.2.2.5 Possessius.

3.5.2.2.6 Indefinits (*tous, quelqu'un, rien, personne, aucun, etc.*).

3.5.2.3 L'adjectiu qualificatiu.

- Morfologia: gènere i nombre; regular i irregular; grau: comparatiu i superlatiu (*Hector est aussi grand que Marc; Zoé, c'est la plus sympa*).
- Posició: abans o després del nom.
- Concordança: particularitats més freqüents. Els adjectius de colors (*des jupes orange*).
- Construcció verb + adjectiu: *se sentir* + adjectiu (*Cette femme se sent seule*).

3.5.2.4 El verb.

3.5.2.4.1 Tipus de verbs: predicatius més freqüents (transitius i intransitius);

pronominals; impersonals (*Il pleut; Il neige*); auxiliars i semiauxiliars (*être, avoir, devoir, falloir, aller, venir, pouvoir, savoir, vouloir*).

3.5.2.4.2 Temps i aspecte: aspecte duratiu (*Je suis en train de travailler*); puntual (*Il est parti*); perfectif (*Je finis de travailler*); imperfectiu (*Je travaillais*).

- Formes personals (indicatiu, condicional, imperatiu, subjunctiu) i no personals (infinitiu i participi).

- Temps simples: *présent, imparfait, futur simple, conditionnel présent, impératif, présent du subjonctif*.

- Temps compostos: *passé composé, plus-que-parfait* i *futur antérieur de l'indicatif*; verbs impersonals d'ús molt freqüent (*il faut; il est + adjectiu; il reste; il manque, etc.*).

3.5.2.4.3 Modalitat: perífrasis verbals més freqüents, en present i passat (*Il vient de rentrer; Il était sur le point de sortir*).

3.5.2.5 Les preposicions.

- Formes simples i locucions preposicionals més freqüents (*à côté de, en face de, etc.*).

- Formes i funcions: lloc (*sur, sous, devant, chez, etc.: en Belgique, au Japon, à Valenciennes*); mitjans de transport (*en voiture, à pied*); temps (*avant, après*); origen (*Je viens de Cuba*); objectiu (*pour*).

3.5.2.6 Els adverbis.

- Tipus i morfologia.

- D'ús més freqüent: de manera (*vite, mal, mieux*); temporals (*alors, bientôt, hier*); de quantitat i d'intensitat (*très, assez, plus trop*); de lloc (*dedans, dessous, derrière*); interrogatius i exclamatius (*Quand pourrions-nous partir?; Que c'est beau!*); d'afirmació (*certainement, volontiers*); i de negació (*aucunement, nullement*).

- Formació dels adverbis en *-ment* (normes generals).

- Posició de l'adverbi amb els temps simples (*Il travaille beaucoup*).

3.5.2.7 L'oració.

3.5.2.7.1 L'oració simple.

- Declarativa afirmativa i negativa (*Cathy répond; Elle ne répond pas*).

- Interrogativa: interrogació total (*Vous êtes d'accord ?; Êtes-vous d'accord ?; Est-ce que vous êtes d'accord ?*) i parcial (*Qui es-tu ?; Combien de semaines de congé as-tu ?*).

- Exclamativa (*Il est fou !*).

- Imperativa (*Regarde-moi*).

3.5.2.7.2 L'oració composta.

La coordinació: conjuntives (*et, ni*); juxtaposades (*C'est d'accord: je pars*); disjuntives (*ou*); causals (*car*); adversatives (*mais*).

La subordinació:

- Relatives amb *qui, que, où, dont* (*C'est le premier concert que cet artiste donne à Montréal; Le jour où j'ai décidé de partir, tout a changé pour moi; Ce bureau dont il a besoin pour travailler est très économique*).
- Completives conjunctives: per expressar opinió (*je pense, je trouve; Je considère que c'est utile de bien manger*); sentiment (*Je suis contente que tu comprennes la situation*); obligació i necessitat (*Il faut que tu trouves un bon médecin*); desig (*Je voudrais que tu viennes avec moi ce weekend*).
- Completives amb construccions infinitives (*Je suis contente de venir; J'aime partir au bord de la mer*).
- Completives interrogatives indirectes amb el verb introductor en present (*Je te demande si tu viendras; Il me demande comment je vais*).
- Circumstancials: causa (*parce que, puisque: Il ne part pas ce weekend parce qu'il est malade*); conseqüència (*c'est pourquoi, c'est pour cela que: Il y a trop de pub à la télé c'est pourquoi / c'est pour cela que je ne la regarde pas*); comparació i explicació (*Notre maison est plus grande que celle de Claude*); finalitat (*afin que, pour que, etc.*); condició i hipòtesi (introduïdes per la conjunció *si: Si tu veux, viens avec nous ce weekend*); temporals (*quand, lorsque, etc.*); de lloc (*Range tes affaires où tu peux*).

3.5.3 Foneticofonològics.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació.

- Patrons tonals d'elements lèxics aïllats.
- Patrons tonals de l'oració: grup fònic.
- La funció expressiva de l'accent: entonació enunciativa, interrogativa, exclamativa, imperativa.

3.5.3.2 Processos fonològics.

- Cas de l'*élision* (*lorsqu'elle viendra*).
- Sinalafa: *liaison* obligatòria amb /z/, /n/, /t/, /R/ i casos més corrents de sinalafa prohibida com: *et* (*Il a un frère et ≠ une soeur*); entre un nom i un adjectiu (*un journaliste ≠ ennuyeux*); entre un nom i un verb (*Ce journaliste ≠ a de nombreux amis*).
- El fenomen de l'*enchainement* (*Il est...*).
- Marques orals de gènere, de nombre i de persona. Contrast de les marques fonètiques i ortogràfiques.
- Pronunciació de la e muda (*préférait: /prefɛr/ /rɛ/*).
- Algunes pronunciacions particulars: adverbis en *-emment*; pronunciació de *tous* (*Ils sont tous là; tous les étudiants*); de *plus* (*Il n'y en a plus; J'en veux plus*); plural de *œuf, bœuf*.
- Pronunciació de mots forans (*weekend, shopping, look*).
- La pronunciació d'algunes consonants finals (*bus, tennis*).
- Pronunciació correcta del lèxic bàsic i de paraules corrents amb una pronunciació particular (*films, second*).
- Reconeixement de les marques fonètiques més freqüents en el registre familiar:

contraccions com és ara “*t’as*” en lloc de “*tu as*”; pèrdua de sons com és ara “*y a*”, en lloc de “*il y a*”; “*j’le sais*”.

3.5.3.3 Sons i fonemes vocàlics i semivocàlics.

- Fonemes vocàlics; oposició d’alguns fonemes (per exemple, /ə/ - /e/ - /ɛ/); vocals orals i nasals corresponents; fonemes corresponents a l’accent gràfic sobre e; paraules corrents amb una pronunciació particular (*femme, monsieur*, etc.); sons i fonemes semivocàlics: /j/ - /w/ - /ɥ/.

3.5.3.4 Sons i fonemes consonàntics.

- Oposició d’alguns fonemes (per exemple: /s/-/z/; /v/-/b/; /ʃ/-/ʒ/).
- El so /R/.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Ortografia i aspectes gràfics.

- L’alfabet. Els caràcters.
- Diferents formes dels caràcters (majúscules, minúscules, etc.).

3.5.4.2 Representació gràfica de fonemes i sons.

- Correspondència grafemes-fonemes:

- La “ç” per indicar el so /s/, allà on una sola “c” hagués representat el so /k/, principalment davant de “a”, “o”, “u” (*ça, glaçon, reçu*).
- Grafies diferents que corresponen a un únic fonema: /ø/ *cheveu, nœud*; /ɛ̃/ *un, main, dessein, syncope*; /ɑ̃/ *en, an, champ, emballer, vengeance*; /ɛ/ *très, Noël, peigne, aime*.
- Grafies que poden suposar una particularitat en la pronunciació; en paraules d’ús corrent (per exemple, “e” seguida de doble consonant: *caresse, belle*; i entre dues vocals: *voyage* /vwajaʒ/ en lloc de /vojaʒ/; “t” seguida de dues vocals: *patience, patio, libération*, etc.).

3.5.4.3 Casos corrents d’ortografia d’ús (o arbitrària) en relació amb el lèxic més bàsic (*bureau / bureaux; feu / feux; pneu / pneus; œil, yeux*).

3.5.4.4 Paraules d’ús freqüent en les quals la correspondència fonètica/ortografia és anòmala (*femme, fils, monsieur, second*).

3.5.4.5 Ortografia de formes homòfones conegudes (*vers / verre / vert; colle / col*, etc.).

3.5.4.6 Gènere i nombre regular i irregular del substantiu i de l’adjectiu (*journal, journaux; local, locaux*); sinalefa i variació ortogràfica (*cet / cette; bel / belle*).

3.5.4.7 Terminacions verbals.

Alteracions ortogràfiques en la conjugació dels verbs (verbs acabats en *-ger*, *-cer*, *-eler*, *-yer*: *je voyage, nous voyageons; je place, nous plaçons; j'appelle, nous appelons; je nettoie, nous nettoions*).

3.6 Concordança del *participe passé*.

- Sense auxiliar (*Reçu après le 30 septembre, l'inscription sera annulée*).
- Amb els auxiliars *être* i *avoir* (*Maman est rentrée tard; Les fraises que nous avons achetées sont mûres*).

3.7 Signes ortogràfics.

3.7.1 L'accent i la dièresi en paraules d'ús corrent (*aiguë, haïr, naïf, laïque, coïncider*, etc.).

3.7.2 L'apòstrof (*l'animal, j'écoute, l'histoire*).

3.7.3 L'ús del guionet en paraules compostes d'ús freqüent i en la inversió de la interrogació, pronoms després de l'imperatiu, números (*gratte-ciel; rez-de-chaussée; Viendra-t-il?; Écoutez-moi; trente-trois*).

3.7.4 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línea.

3.8 Els signes de puntuació: normes generals.

3.9 Abreviatures (*M., Mme, ^{er}, 2e*, etc.).

3.10 Sigles (*EU, UE, CV, CDD*, etc.).

4. Criteris d'avaluació.

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre

dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora en la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. En general ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.